

Pojkdrömmen som ska förverkligas.

För er som inte känner till under-tecknad, så är jag en pratglad Stockholmare född 1957, som nummer tre i syskonskaran av fyra. Med Stockholmare menar jag att bokstaven Ä inte finns i vokabuläret, alltså en "Söder om Söder"- kille.

Uppvuxen i Sköndal, med Skarpnäcks motorbana/flygfält som granne, kom motorintresset tidigt genom pappa och min äldre bror Lasse (se Enthusiasten nr 131, 2013).

Jag hittade min Frogeye sommaren 1972 som 15-åring, men blev ägare först i november 1974 (hela historien finns i Enthusiasten nr 110, 2008). Den bilen blir kvar hos mig livet ut!

Men vad är det för pojkdröm jag närt? Jo, en dag 1969 kom min bror Lasse hem från jobbet med sin Healey 100, men det var ett annat ljud som fångade min uppmärksamhet. Något jag aldrig hört förut. Strax bakom Lasse kommer en Ice Blue Healey 3000 med vit sufflett farandes nedför gatan. Breda JAP-fälgar med treörade spinners mm. Det ljudet i en underbart vacker kaross gjorde ett outplånligt intryck på mig som tolvåring. Bilen ägs fortfarande av Lennart Bergström i Tyresö.

Men livet rullar på, familj bildas, och pengar går åt till annat. När 45 år gått, barnen är utflugna, tid finns, började suget öka. Efter ett studiebesök hos Ulf och Johan Aggeryd i Strängnäs, där en 3000 Mk3 stod och ev. var till salu, var jag än mer sugen på att förverkliga min pojkdröm. Denna 3000 blev första bil jag bjöd på. Skulle kunnat fungera som rullande objekt, men var rätt skraltig under den blanka lacken. Men vi kom inte överens om priset – ägaren levde enligt min mening lite i "det blå" prismässigt. Men det satte bollen i rullning!

Jag ville egentligen göra en "nut & bolt" renovering igen, nu mer fokuserat än med

Frogeyen. Men hur skulle Eva reagera på det? "Förhandlingar" inleddes. Med löfte om att sälja den kompressormodifierade MX-5:an som behövde byggas om inför varje besiktning, och köpa en nyare "ämbil", i form av en MX-5:a generation 3, som inte skulle byggas om överallt – gick hon med på mina idéer.

Annonser på nätet började kollas upp. Både inom och utom Europa. Helst en BJ7:a med den vackra gamla instrumentbrädan, med de läckra mätarna. Men också en tidig BJ8 med små blinker och den låga bakfjädringen kunde gå an.

Vid ankomst till Heathrow, för Goodwood Revival 2013, inköptes sedan ett gäng motortidningar på WH Smiths. I en av dessa hittades en annons från Joop Stolze Classic Cars.

Väl hemkommen från Goodwood fick dessa tidningar bli min lunchlitteratur under några veckor. Knappade en dag in Joop's firma på min smartphone. Ingen BJ7 eller vettig BJ8 idag heller, men vänta; den där utannonserade 67:an ser inte ut som en BJ8:a! Innan jag lyckats pilla till en förstoring av bilden på telefonen, få fram glasögonen och upptäcker deras fadäs, kändes sekunderna som timmar! De hade i farten skrivit in delar av chassinumret som årsmodell. Bilen hade nr BJ7L 19670, vilket

kunde skyntas på bilden av motorutrymmet. Alltså en väldigt tidig BJ7:a! Detta var på fredag lunch.

Under de kommande dagarna vidtog en frenetisk mailväxling mellan mig och Joop. Han var lika mycket nattuggla som jag. Bilder på bilen ur alla vinklar kom farandes. Motfrågor ställdes osv. Bilen hade bott i Portland, Oregon i många år enligt Joop, men var i behov av total renovering. Mestadels komplett, men helt utan inredning och sufflett. Stommar och sufflettställning satt dock kvar. Instrumentbrädan med de vackra instrumenten var helt intakt.

Nästkommade fredag satt jag på ett plan till Amsterdam. Hyrbil bokad, och i ösregn ställdes färden mot De Lier strax utanför Rotterdam. Med GPS:ens hjälp och en hjälpsam postutbärare hittade jag fram. Bara en massa växthus – hmmm? Ringde på i ett hus, där en gammal dam öppnade. "Joop, jo, han är i verkstaden" fick hon fram på knagglig engelska, och pekade på en dörr till ett av växthusen. Väl innanför dörren blev jag helt stum, och för det ska mycket till (*jo tack vi vet! Reds anm.*): 450 klassiska bilar i olika skick, sida vid sida.

Jag fick OK från Joop och hans anställda mekaniker att grundligt gå igenom bilen. Overall, magnet, ficklampa och hammare låg i resväskan från Sverige. →

En trevligt alternativ användning av växthus ...

... och där växte både engelska och svenska ädlingar (och är där inte en amerikan också?!)

Fyndet med gapet öppet. Och det fungerade!

Äntligen hemma. Bror Lasse förbereder avlastningen.

Jag kollade igenom allt under ett par timmar. Konsulterade Per Schoerner hemma i Sverige om några tveksamheter via mobilen, och fick Joop's mekar att med hjälp av lös bensindunk starta upp bilen någon minut. Vattenpumpen var rostad solid, så vi kapade resolut remmen. Ena nålventilen satt fast, vilket dränkte hela golvet i bensin – men igång gick den. Bra, ingen ny motor behövs!

Efter en stunds våndande, bestämde jag mig för att slå till och lägga handpenning. Då hade ena mekanikern bjudit mig på en av sina lunchmackor eftersom jag i upphetsningen glömt att köpa med mig något ätbart. Priset var väl inte det allra bästa, men BJ7:or i renoverbart skick växer ju inte på träd. Och det var ju en sådan jag helst ville ha!

Tre veckor senare åkte min bror Lasse

och jag ned till De Lier för att hämta hem objektet. Jag lyckades hyra en Mercedes Sprinter biltransport av en kille i Halmstad. I Stockholm var det tji, där ville alla köra själv och hämta. För mig var ju detta en del av äventyret. Med hjälp av klubbmedlemmen Anders Gustafssons Audi A4:a och dito Lasse Johanssons fina breda släp ordnade vi transporten mellan Stockholm och Halmstad. Det tackar jag för!

Fredag morgon kl. 05.00 hämtade jag upp Lasse för färd via Magnus Karlsson i Borås – där vi lämnade av Lasses topplock till 100:an – och vidare till Halmstad. Första dagen hann vi några mil förbi Bremen, innan nattvilan tog vid. Mercedesbilen gick bara bättre och bättre. 125-130km/h var inga problem. Mycket bättre än lagliga 80km/h med släp.

Lördag vid lunchtid lastade vi den framtagna Healeyn på flaket. Alla tull- och momspapper, samt stämplat och underskrivet kvitto ordnades, och färden hemåt startade.

Söndag kväll vid 21.30-tiden kom två rätt möra Engwallare hem till Vendelsö. Bilen lossades med hjälp av hustrur och granne, och knuffades in i sitt nya hem.

På plats. Den var efterlängtat!

Nu började en rejäl besiktning av fyndet. Mer om detta i nästa avsnitt.

Börje Engwall

Text och foto

ANLON
RESURS & KOMPETENS

Kvalificerade administrativa tjänster

Anlon Resurs & Kompetens AB Ljustervägen 5
SE-572 40 Oskarshamn www.anlon.se